

Vides a vida

Carles Camps Mundó ha saltat la tanca del clos del món editorial barceloní i ha publicat el seu darrer poemari, *Cap nom del món*, a València, amb el doble propòsit d'ampliar l'èssera d'influència territorial de la seva obra i d'estendre la mà a les petites editorials que estan proliferant arreu del domini lingüístic, com ara Edicions del Buc.

A hores d'ara, caldria saludar amb entusiasme qualsevol novetat literària que ens presenti Camps, perquè estem davant d'una de les veus més significatives i més consolidades del panorama poètic actual. I *Cap nom del món* no defraudarà els lectors que decideixen atorgar el seu vot de confiança a cegues.

Cap nom del món és un llibre d'aquells, ben rars, que apareixen de tard en tard, on el poeta se la juga a fons per presentar-nos una obra ben tancada, ben acabada i ben articulada on tots els textos són de primera magnitud.

I cal afirmar que Carles Camps Mundó ha sortit ben airós del repte autoimposat. No hi ha ni una baula fluixa en tot el conjunt dels 61 poemes breus i concentrats, dividit en nou seccions o nuclis temàtics, emmarcats per un poema prologal i un poema epilògal, que ens parlen successivament del dolor, de la decepció i de l'engany, de la paraula, de la vida, de la voluntat d'eternitat, de la mort, de la necessitat infundada de la transcendència, de les limitacions de la condició humana...

A més, *Cap nom del món*, a banda de ser un poemari autònom excel·lent, ocupa un lloc molt determinat en l'arquitectura de l'obra general de Camps, oferint-nos una mena de *summa* o síntesi de les seves preocupacions humanes, intel·lectuals i artístiques dels darrers anys, sobretot a partir d'*En nom de la paraula* (2009). Pocs són els poetes actuals que tenen al seu haver una obra general de tanta ambició aconseguida.

Endinsar-se en territoris nous

A *Cap nom del món* Camps s'ha endinsat en territoris nous que afecten la llengua, la versificació, la veu i el plantejament dels continguts. Pel cantó de la llengua, Camps sotmet la llengua a un procés doble de depuració i despullament al mateix temps que substanciació, aprofundiment i precisió. Pel que fa a la versificació, combina vers tradicional de gran perfecció amb vers lliure d'alta exigència formal, on cada opció apunta cap a l'altra, de manera que el vers clàssic s'inclina cap a la naturalitat del vers lliure i el vers lliure tendeix cap al rigor del vers clàssic.

Sobre la veu, Camps ha adoptat un to sostingut de proximitat i calidesa, que convida a la complicitat dels lectors sense rebaixar gens el llistó conceptual. I, finalment, respecte als continguts, Camps ha assolit una fita que Eliot anomenava l'"associació de sensibilitat", és a dir, una fusió inextricable entre emoció i concepte, com a la millor poesia de John Donne, Emily Dickinson i Eugenio Montale, on l'emoció humanitza els conceptes i els conceptes confereixen fondària a les emocions.

Cap nom del món fulgura amb versos memorables i, amb la seva lucidesa implacable, Carles Camps Mundó ens forneix de tota una bateria d'eines per afrontar els imponderables de la condició humana i la vida. Un breviari laic. *

Carles Camps Mundó ha publicat el seu darrer llibre de poemes en una editorial valenciana
ANDREU PUIG

CAP NOM DEL MÓN
Carles Camps Mundó

Editorial: Edicions del Buc València, 2015
Pàgines: 88
Preu: 12 euros

NOVEL·LA LLUÍS LLORT

Un cap de setmana en què ve de gust suïcidar-se

Vilaplana ens proposa un joc narratiu a l'estil de l'Agatha Christie de *Deu negrets*, entre d'altres exemples, però afegint-li un to gairebé existencialista. La trama d'*Un sepulcre de lletres minúscules* ens mostra vuit personatges molt heterogenis que es tanquen voluntàriament en una casa de camp per suïcidar-se. No de manera col·lectiva, com en un ritual de secta. No, cadascú quan vulgui, quan estigui preparat i amb mètodes diversos. Han acceptat una mena de pacte que els ha proposat a tots el mateix home, al qual anomenen l'Enterrador.

Els capítols estan encapçalats pel nom d'un dels vuit personatges, quatre dones i quatre homes, i coneixem amb detall les circumstàncies que els han dut fins a la situació on són: una ludòpata, un pederasta, una prostituta drogoaddicta, un maníac depressiu, una immigrant que vol una vida millor per al seu fill, una dona gran que agonitza de càncer, un empresari d'origen humil i un altre que va perdre un fill i no s'ho perdona. Alguns compliran el pacte...

És la típica obra que pot decebre si al final no se'ns explica qui és l'Enterrador, quines motivacions té, com és que coneix

amb tanta precisió els conflictes de cada personatge, etcètera, però Vilaplana no ens deixa penjats. Argumenta tot plegat amb solvència. A més, la resolució pot ser considerada un complement, perquè el que acaba tenint més pes és la psicologia dels personatges i el panorama social que ens ofereix l'autor a través d'ells. Tot narrat amb molt de gust, un ritme adient i editat de manera exquisida.

Silvestre Vilaplana (Alcoi, 1969), poeta, novel·lista per a adults, i també per a públic juvenil, ens ofereix una novel·la molt recomanable. *

UN SEPULCRE DE LLETRES MINÚSCULES
Silvestre Vilaplana

Editorial: Bromera Alzira, 2015
Pàgines: 255
Preu: 19,95 euros